

N:o 26.

Ank. till Riksd. kansli den 19 februari 1896, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af 8 och 17 §§ i lagen angående sparbanker den 29 juli 1892.

8 § i lagen angående sparbanker den 29 juli 1892 har följande lydelse: »Till Konungens befallningshafvande skall sparbanks styrelse inom en månad efter hufvudmännens årssammanträde aflemlna förteckning å hufvudmän och styrelseledamöter. Den förteckning skall genom Konungens befallningshafvandes försorg, men på sparbankens bekostnad införas i länskungörelserna och tidning i orten».

Och 17 § i nämnda lag stadgar rörande revisionsberättelsen angående sparbankens förvaltning och räkenskaper: »Berättelsen tillika med det yttrande af sparbankens styrelse och det beslut af hufvudmännen, hvartill berättelsen må hafva gifvit anledning, skall, så snart ske kan, insändas till Konungens befallningshafvande och offentliggöras på sätt i 8 § sägs».

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 171, hemställer herr *A. G. Andersson* i Himmelsby, det Riksdagen ville för sin del besluta, att ur 8 § i ifrågavarande lag

sista punkten skulle uteslutas, samt att ur 17 § måtte uteslutas följande ord: »och offentliggöras på sätt i 8 § sägs».

Till stöd för sitt förslag, hvare tvenne af Andra Kammarens ledamöter instämt, har motionären anført, hursom införandet i länskungörelserna samt en tidning i orten af förteckningarne å sparbankens hufvudmän och styrelseledamöter samt af revisionsberättelse m. m. enligt hans åsigt medförde ganska ringa nytta. Hvad införandet i länskungörelserna beträffade, torde det ej blifva så många som genom dem finge kännedom om nämnda förhållande, då det väl endast vore ett fåtal, som på dem prenumererade och på det sättet blefve i tillfälle att få upplysning om deras innehåll. Icke heller torde uppläsandet i kyrkorna af desamma, der sådant skedde, mycket bidraga till att bibringa allmänheten insigt om nämnda förhållande, då det vid kungörelsernas uppläsande icke i allmänhet torde vara många närvarande.

Äfven införandet i ortens tidning torde vara af ganska ringa vigt för erhållande af kännedom i nämnda afseende, åtminstone bland dem, som borde hafva största intresset därför, nemligen insättarne. Ty inom hvarje län, i synnerhet de stora, utgåfves ett större antal tidningar, och då det torde vara få bland den klassen af länets invånare, nemligen insättarne, som läste mer än en af länets tidningar, så blefve det säkerligen ett mindretal af dem, det närmast rörde, hvilka genom nämnda förteckningars samt revisionsberättelsers m. m. införande i en af dessa lärde känna desamma. Och det torde således med fullt skäl kunna ifrågasättas, huruvida införandet i länskungörelserna samt i tidningar af ofvan berörda förteckningar etc. vore till något verkligt gagn för insättarne. Det oaktadt finge sparbankerna vidkännas ganska stora utgifter därför, och såsom bevis härpå kunde anföras, att kostnaden för nämnda annonsering uppgått till omkring 50 kronor för år för hvarje sparbank i den trakt, der motionären bodde. Att detta vore en ganska stor utgift för sparbankerna i anseende till det gagn, som insättarne kunde hafva deraf, torde ingen gerna vilja bestrida, äfvensom att den i synnerhet för de mindre vore ganska känbar, emedan det för en sparbank, som icke hade mer än 25 å 30 tusen kronor att förvalta, vore ganska mycket att på tio år utgifva omkring 500 kronor i annonskostnad, och detta för annonser, som säkerligen vore till ringa gagn, enär i största delen af riket sparbanksdistrikten icke torde vara större, än att inom hvarje distrikt den därför intresserade allmänheten utan dessa utgifter för sparbankerna kunde skaffa sig tillförlitliga upplysningar om hvilka personer, som vore

hufvudmän och styrelseledamöter i dess sparbank, om den ansåge det nödvändigt. Motionären hölle före, att Konungens befallningshafvande ganska lätt kunde förskaffa sig tillförlitliga upplysningar om både hufvudmän och styrelseledamöter i sparbankerna inom sina respektive län, och att dessa korporationer med den både rätt- och skyldighet, som de hade, icke skulle underlåta att vaka öfver att sparbankerna sköttes på ett sådant vis, att insättarne hade full säkerhet för att de icke skulle behöfva förlora något af sina i sparbanken insatta medel.

Utskottet kan ej dela motionärens uppfattning om den ringa vigten af offentliggörande på nu föreskrifvet sätt af såväl förteckningar å sparbanks hufvudmän och styrelseledamöter som revisionsberättelsen angående sparbanks förvaltning och räkenskaper. Tvärtom anser utskottet det vara af ganska stor betydelse, att allmänheten beredes tillfälle att, derest den sådant önskar, erhålla tillförlitlig kännedom om hvilka personer som hafva sparbankens förvaltning sig anförtrodd, liksom ock att af revisorernas berättelse kunna bilda sig en riktig uppfattning om det sätt, hvarpå penningeinrättningen skötes, och det förtroende, som banken alltså förtjänar att åtnjuta af allmänheten. Dessutom synes kostnaden för det lagstadgade offentliggörandet af ifrågavarande förteckningar och revisionsberättelser i allt fall för obetydlig, att från denna synpunkt en ändring i motionens syfte kan anses vara af behofvet påkallad.

Vid sådant förhållande hemställer utskottet,

att ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 27 februari 1896.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Herrar *P. G. Petersson* och *Göransson* hafva begärt få här antecknadt, att de icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.